

8

- 2 Požehnání proroctvím
- 6 O jáhenské službě
- 10 Tříkrálová sbírka
- 14 Vzpomínky na seminář života v Duchu

1

Požehnání proroctvím

Galatanům. 4,4-7 Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

Tento text mne nepřestane znovu a znovu oslovovat. Tak vám ho chci nabídnout pro novoroční čas. Nejraději bych ho pronesl nad celou farností a zároveň nad každým z vás sólo jako proroctví a požehnání zároveň. To také ve svém srdci činím. Ať se pro nás všechny totiž znovu a znovu, den co den, naplňuje čas Božího navštívení, setkání s Bohem vtěleným, s Bohem, který dává svobodu a vysvobozuje z otroctví zákona „musíš a nesmíš, protože je něco přikázáno,“ pro zákon lásky „mohu a chci, protože miluji“; protože jsem rozpoznal

lásku věčnou a chci se u ní učit, protože „TOHLE PROSTĚ CHCEŠ“. Ať se na nás všech naplňuje pravé sy-
novství vůči Otci, a tím naše sourozenectví s Kristem. Ať nás všechny prostoupí Duch Boží a nejen volá, ale přímo křičí pro a na celý vesmír to neskutečně silné a přitom něžné „ABBA“. Ať se to neozývá jen v srdci, ale v každém atomu a částici našeho bytí, ať se šíří zvěst o tomto „Otcí“ jak lavina a prostupuje každé bytí neodolatelnou vroucností. Nejsme a nejsi otrok, nejsme a nejsi přistěhovalec (Ef 2,19). Jsme občané nebe, máme tam domov a v něm je mnoho příbytků (Jan 14,2).

Co bych tedy rád? Čtème Bibli, modleme se s ní a čtème k ní případně i slušné komentáře a zároveň se na hony vyhněme sektě shincheonji, která rádoby biblické studium nabízí, ale jde o těžké znásilnění Božího slova a manipulaci.

P. Michael

Mikulášská nadílka v KCMT

ZMT s Ignácem Laňkou

Adventní koncert souboru Krása Quartet

Mikulášská nadílka v KCMT

Mikulášská nadílka v KCMT

Půlnoční mše v KCMT

Půlnoční mše v KCMT

Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť Mu na vás záleží

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin,
vstupujeme do nového roku. Každý z nás si ji přeje prožít příjemně, s dobrými zprávami a bez starostí.

Loni v říjnu jsem dokončila Svatojakubskou pouť po České republice (tzv. Železnou - 258 km). Rozdělili jsme si ji asi na deset úseků během 20 měsíců. Poslední část nás čekaly tři dny za sebou, celkem 80 km. Z toho první dva dny s krosnami a věcmi na 4 dny. To si už po pár kilometrech člověk začne promítat, co všechno vlastně v tom batohu nese. Procházela jsem v mysli všechny věci a našla nejméně 5 opravdu zbytečných! Poslední den jsme šli sice 28 km, ale už jen s batohem. To se mi

šlo krásně! Skoro jsem létala a cestu si užívala. Náš život je také poutí. Chceme žít tak, abychom plnili Boží vůli a došli do nebe. Proč nám ale často chybí radost a vůbec potřebná energie? Proč jsme unavení a vyčerpaní? Není to náhodou tím, že s sebou neseme zbytečnou zátěž? Zkusme si na začátku nového roku udělat revizi a projít, co zatěžuje naši mysl, jaké starosti s sebou vláčíme, jaké strachy a obavy tíží naši duši, jakou práci jsme si naložili, namlouvající si, že je to Boží vůle. A když něco objevíme, udělejme „průvan v našich batozích“. Žijme slova verše z 1 Pt 5:7 „Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť Mu na vás záleží.“

Katka

Promluva jáhna Pavla Urbana při příležitosti 25. výročí jeho jáhenského svěcení

Lk 18,1-8: Ježíš pověděl svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal.

Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: „Zastaň se mě proti mému odpůrci!“ Ale on dlouho nechtěl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak sem bude ustavičně chodit a trápit mě“. Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

Drazí, všechno v lidském životě začíná touhou. Toužíme prožít krásný život. Život, který má smysl, který nám přináší radost a uspokojení. – Vdova v dnešním úryvku toužila, aby se jí soudce zastal. – A soudce zase toužil, aby ho vdova stále neobtěžovala. A Bůh má také nesmírnou touhu. Touží být v blízkosti každého člověka. Bůh chce přebývat s námi lidmi. Bůh je nám opravdu blízký. Nemusíme se bát, žít jen v nějakém strachu, co bude nebo nebude. Ježíš nám sděluje: „Nebojte se, já jsem s vámi, v každé chvíli vašeho života.“

Bohu ale nestačí, že Ho uznáváme, že je Stvořitelem, Vykupitelem... Bůh chce od nás vztah. Ano, vztah chce od nás, od každého člověka. Bůh touží po mém přije-

tí. Bůh mi naslouchá, ale já se musím zklidnit, aby Bůh mohl promluvit. A v dnešní zbytečně uspěchané době – jak málo máme času na vztah s Bohem. Zaměstnejme lidi, a oni nebudou mít čas na Boha. Nic proti pracovní činnosti člověka. Vždyť stále platí „ora et labora“, modli se a pracuj. Ale vše musí mít správnou míru. Také se musíme intenzivně starat o svou duši. Posilovat svou víru, toužit po Bohu. K ušlechtilému vztahu patří naše aktivita, víra není něco pasivního, víra je život, víra je svědectví. Víra není jen nějaký pocit.

Samozřejmě se očekává od nás křesťanů, abychom pracovali dobře, aby se stvořitelské dílo Boží rozvíjelo a přinášelo užitek, ale také abychom uměli pracovní činnost odložit, abychom se mohli věnovat tomu, co je v životě důležitější než práce – svým blízkým a vztahu s nimi, sobě a vlastní duši, svému Pánu a vztahu s Ním. Ježíš nás vybízí: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci.

K tomu všemu dostáváme od Pána čas. Čas nám utíká každému stejně, nikdy se již nevrátí. Čas máme využít k dobru a k lásce. Všechno negativní je ztrátou času. Nechci bilancovat, hodnotit období své jáhenské služby. Jen trochu se zamyslet nad tím, co jsem řekl při svém prvním kázání. Podotkl jsem, že jáhen je takovou zdravotní sestrou ve farnosti a kněz je lékařem. A tak

si sám sobě pokládám důležitou otázku: Jestli jsem byl ve své činnosti jáhna někomu trochu prospěšný; snad jsem nikoho neodradil od víry v Boha, a jestli ano, prosím o odpuštění.

Dnešní evangelium, dnešní podobenství nám klade hlavní důraz na nutnost stále se modlit. Ježíš nám všem klade na srdce, abychom se modlili. Modlete se večer, ráno; co chcete, bude vám dáno; prostě jen ve víře čisté a upřímné. V tomto podobenství Ježíš nám chce dokonce ukázat, jak se správně modlit. V podobenství jsou dvě důležité postavy, soudce a vdova. Ten soudce je v jádru nespravedlivý a nechává se ovlivnit tím, že chce mít klid a pohodu od té nepříjemné vdovy. Nejednáme někdy i my podobně? Mít od někoho nebo od něčeho pokoj. Možná, že jsme taky někdy jako ta vdova. Množstvím slov Boha intenzivně zahlcujeme, přesvědčujeme o své pravdě, o svém řešení. A přitom jde o něco víc, o náš vztah k Bohu. Soudce a vdova neměli k sobě žádný vztah. Vyřešením případu vdovy všechno skončilo. Už mezi sebou neměli potřebu se hádat, stýkat, slyšet se. U Boha, u Ježíše Krista, jde opravdu o víc, Bůh chce vztah našeho nitra, našeho srdce. Bohu jde o naše srdce, vnitřní naladění. Bůh chce naši odpověď dobra a lásky. Bůh nás miluje a je připraven nám pomáhat na té naší cestě pozemským životem.

Víra, důvěra v Boha je počátkem naší jistoty a láska je cílem našeho snažení. Učme se budovat krásné a ušlechtilé vztahy mezi sebou, mějme se rádi. Potom jistě si vytvoříme i dobré vztahy s Pánem, s Ježíšem Kristem. A nezapomeňme také děkovat Bohu za všechny milosti, za všechny dary. Za Jeho lásku. Amen.

Váš jáhen Pavel Urban

Stalo se při adoraci v KCMT

Byla to adorace stejná jako každý týden. Lidé odcházeli a za každým bouchly dveře. Najednou jako by mi Ježíš v Nejsvětější svátosti říkal: „Ty rány dostávám já. Ty jsi pro mne.“ Nemohu si nechat toto poznání pro sebe. Stačí málo – vyjít do chodby, pootočit madlem jako klikou, čímž zaleze zoubek v zámku, dveře tiše dovřít a madlo otočit zpět.

Jitka Černá

Sváteční krátké počtení Jdu dál jako osel...

Ano, právě jako zvíře, které je v jednom biblickém slovníku popsáno následujícím způsobem: „*Palestinský osel je velmi silný, dobře snáší horko, živí se bodláky; kopyta má uzpůsobená k velmi jisté chůzi, jeho chov není finančně náročný. Jeho jediné vady jsou tvrdohlavost a lenost.*“

Jdu dál jako ten jeruzalémský osel, který se týden před Velikonocemi stal královským a pokojným nosičem Mesiáše. Nejsem moudrý, ale jedno vím: umím nést Krista na zádech, a to je pro mne důležitější, než být Burgundán nebo Bask. Já ho nesu, ale On mne vede. Věřím v Něj a On mne vede do svého království. Kdo ví, jak to s mým Pánem hází, když zakopnu o kámen! Ale nikdy mi nic nevyčte. Je tak krásné vnímat, jak je ke mně hodný a štědrý. Ponechám mi čas, abych se mohl pozdravit s krásnou Balánovou oslicí, abych se mohl zasnít před obilným lánem, a abych dokonce zapomněl, že ho nesu. Jdu mlčky dál. Je to zvláštní, jak si rozumíme i beze slov! Jediné Jeho slovo, které jsem dobře pochopil, je jakoby přímo pro mne: „Mé jho netlačí a břemeno netíží.“ (Mt 11,30).

Je to víra zvířete, jako když jsem jednou o Vánocích vesele nesl Jeho matku k Betlému. Jdu radostně.

Když Mu chci vyzpívat svou chválu, říčím jako čert, úplně falešně. A On se směje, směje se ze srdce a Jeho úsměv proměňuje kamenité cesty v taneční parket a mým těžkým kopytům dává křídla. Jdu dál jako osel, který nese Krista na zádech.

Složil Mons. Etchegaray,
vybral **Charles Tvrzník**

O JÁHENSKÉ SLUŽBĚ s Pavlem Urbanem

Pane Pavle, v listopadu jsme mohli s Vámi oslavit nádherné výročí 25 let Vaší jáhenské služby. Ve své promluvě (otištěné v tomto čísle, pozn. red.) jste hovořil o touze. Kde se vzala Vaše touha stát se jáhnem?

Ano, touha je základní silou života nás všech. Každé životní období má své touhy. Dítě chce být přijaté, milované; později se chce stát středem pozornosti. My dospělí toužíme po uznání, úspěchu, uplatnění svých schopností. V seniorském věku nabývají vrcholu touhy po vztazích s našimi blízkými v rodině, ve farnosti, kolem sebe. Ale hlavní by měla být touha po Bohu; po dobru a lásce, ušlechtilých vztazích mezi námi lidmi v našem životě.

Kdy to se mnou vlastně všechno začalo? Musím se vrátit v čase hodně zpátky. Své dětství jsem prožíval v krásném městečku Nové Strašecí. Od svých šesti let jsem ministroval. V té době probíhaly pohřby z domu smutku. Pohřební průvod procházel městem. V čele průvodu jsem nesl kříž, proto bylo velmi jednoduché zjistit, že jsem katolík, že chodím pravidelně do kostela. Posměšky se staly samozřejmostí. Rodiče byli stále upozorňováni, že by bylo vhodné, abych přestal ministrovat, chodit na náboženství, do kostela. Taková byla tehdejší doba.

V patnácti letech nadešla chvíle, kdy celá rodina stála před mým problémem, co dál, jak vykročit do života. Pro mou osobu byly všechny školy totiž zavřené. Jedinou šanci poskytovalo studium na SŠ v pohraničí – na škole zaměřené na výrobu hudebních nástrojů – a bydlet na internátě.

V devadesátých letech, když bylo opět možné studovat na teologické fakultě, jsem se hned přihlásil, neboť tím se otevřela i cesta k jáhenské službě. Během mého studia do naší farnosti přišel P. Petr Bubeníček, jemuž jsem za mnohé vděčný. Právě on mi nabídl jáhenské svěcení. Dnes považuji za opravdový zázrak, že jsem si dokázal říct: „Jdi, kam tě srdce táhne!“ Zázrak, který se konal ve středu 12. 11. 1997. Tehdy totiž nastal onen den D, kdy jsem v kostele sv. Františka z Assisi přijal jáhenské svěcení.

Co pro Vás znamená služba jáhna?

Podobnou otázku mi položil i pan kardinál Miloslav Vlk před mým svěcením. Odpověděl jsem, že chci lidem přinášet svou službu. Jáhen je pro mě, obrazně řečeno, taková zdravotní sestra pro farnost, pokud kněze budeme považovat za lékaře farnosti. Tedy někdo, kdo se lidem může víc přiblížit, podpírat je v jejich psychických či vztahových problémech, být samozřejmě také nápomocen kněžím v jejich službě.

Žehnat, posvěcovat předměty, ale velkou úlohou jáhna je rovněž modlit se za farnost a za ty, kdo to zvláště potřebují – za nemocné, opuštěné...

Jak probíhaly Vaše jáhenské začátky?

V začátku své jáhenské služby jsem působil v kostele sv. Františka, ale také ve stanu sv. Pavla, který nahrazoval nedostatečné prostory v naší farnosti. Později se tento problém řešil v objektu MŠ v Modletické, kde vzniklo Křesťanské centrum a kaple sv. Ludmily. V této době také začala ve farním sále probíhat setkání „Život z víry“. K jáhenské službě patřily i návštěvy nemocných, jak v rodinách, tak i v sociálních zařízeních (Donovalská, K Miličovu), kam stále přispívám duchovním slovem do jejich měsíčních časopisů.

Byl jsem ustanoven na výpomoc do Strašnic, kam spadá i krematorium. Často jsem vedl pohřby nejen v krematoriu, ale rovněž při ukládání do hrobu. Měl jsem i možnost připravovat snoubence ke sňatku. Jeden takový pár si dodnes přesně vybavuji – průprava se tenkrát dokonce protáhla přes celou noc, stále bylo o čem mluvit.

Při mši sv. čtete také evangelium, obdivuhodným způsobem, s přesnou dikcí, velmi srozumitelně a až naléhavě.

Jak se člověk naučí takto číst a přednášet?

Za vším stojí láska a úcta k Písmu svatému. Rád bych, aby každý rozuměl tomu, co se čte či o čem se káže. Jistě k tomu patří i správná technika. Naučil jsem se, jak rétoricky správně a zřetelně vyslovovat text, aby mu rozuměl i člověk se sluchovým handicapem. Základem je, aby skutečně platilo: „Slyšeli jsme Slovo Boží.“

Kde čerpáte náměty pro své promluvy?

Jednoduše, v komunikaci s lidmi. Dívám se kolem sebe, naslouchám lidem. Je pro mě důležité, aby si každý mohl aspoň něco odnést, jednu myšlenku, jedno slovo. Promluva musí být pravdivá, poctivá, musí to být moje skutečně žitá realita. Vráťím se ke slovu „naslouchat“. Někdy si pleteme pojmy slyšet a naslouchat. Rozhodně to není totéž! Když slyším, je to vlastně fyzikální záležitost, ale když naslouchám, je to věc mé psychiky. Mého rozhodnutí být v tuto chvíli, tady a teď, pro toho druhého.

Ohlédneme se trochu po oněch krásných dvaceti pěti letech Vaší služby. Co bylo pro Vás nejtěžší?

Nejtěžší? Strídání kněží. Všechny jsem měl a mám rád, všechny, nicméně je potřeba vždy nějaký čas, abychom si na sebe zvykli.

Pak jsem také jako jáhen vedl pohřeb své maminky, mluvil nad její rakví i u hrobu. To bylo hodně těžké, navíc před tolika známými tvářemi, kněžími. To byla pro mě velká škola pokory. To víte, maminka je maminka.

A nejhezčí zážitky?

Za nejmilejší považuji naše křížové cesty na Petřín. I za nevhodného počasí, vždy jdeme. Často se těšíme ze srdečné atmosféry, která naši pouť provází. Konáme ji v důležitých momentech církevního roku – v adventu, protože o Vánocích se Kristus narodil, kdyby se nenarodil, nemohl by se ani za nás obětovat na kříži; před Velikonocemi, kdy Ježíš z lásky k nám lidem šel až na Kalvárii. – Každým rokem také rád prožívám slavnost Seslání Ducha svatého, neboť každý z nás máme toužit po Jeho přítomnosti ve svém srdci.

Vnímali jste během let generační posun ve víře?

To snad ani ne. Moje zkušenost je spíše geografického rázu – v našem národě není příliš mnoho věřících lidí; nicméně když už Čech věří, tak opravdu věří a je schopen podle toho řídit svůj život.

Přiblížte nám své zásady, které Vaši službu směřují?

Kristus je pro mě budoucnost, naděje. Opravdu mám rád Písmo svaté, neboť bylo napsáno a určeno pro každého z nás, každého člověka.

Zabývám se i otázkou, která je položená, myslím, každému: Co je vůbec jádro křesťanství? Měli bychom vědět, kam kráčíme. V jakékoli životní situaci se můžeme a máme znovu a znovu pokoušet vstát a obracet se k Bohu.

Víte, my často neumíme žít přítomností. Musíme se na Boha soustředit. To mnohdy není lehké. On nás miluje, chce s námi mít vztah. Chce s námi komunikovat. Stejně tak komunikace. Modlitba, to je ta úžasná komunikace. Je třeba se tomu stále učit. Napřed hovořit s lidmi, mít s nimi dobré vztahy, pak i s Bohem.

Nikdo nás nemůže donutit, abychom měli rádi toho, koho nechceme milovat, ale můžeme s ním přesto mít dobrý vztah, vzájemně se respektovat.

Loďka potřebuje dvě vesla, stejné to je i s námi. Dejme dohromady rozum i srdce, obě tato naše vesla, pak bude náš život krásný. Ostatně, Blanko, víte, co je na křížové cestě nejdůležitější?

???

Tři pády Pána Ježíše. Jsou nám příkladem, že i my máme šanci vstát.

Nemohu se nezeptat, jak Vaši službu ovlivnily zdravotní potíže?

To máte tak, každý člověk je originál. S některými věcmi se člověk prostě musí smířit. Naučil jsem se nesrovnávat se s ostatními.

Někdy se dostanu na Vyšehrad, tam je Jedličkův ústav. Když pozorujete ty mladé lidi na vozičku, snadno si z nich vezmete příklad, jak se vyrovnat s nějakým omezením.

Ale jsem vděčný Bohu, i já jsem prožil uzdravení a zázraky. V Kladruzech mi nedávali šanci na chůzi, a vidíte, silou a usilovnou snahou jsem se rozchodil. Jsem takový Bartimaos, volal jsem podobně jako on: „Pane, chci chodit!“ S důvěrou jsem to vložil Bohu do rukou.

Dnes mohu chodit i psát (a velmi krásně a úhledně, pozn. red.), tak s vděčností bych rád sloužil dál.

Vím, že jste čínorodý člověk. Čemu ještě věnujete svůj čas a úsilí?

Jsem členem Celostátního výboru Sdružení křesťanských seniorů, Rytířem Neposkvrněného početí P. Marie a členem Matice svatohorské.

Hodně čtete, jakou svou nejoblíbenější knihu byste nám doporučil?

Nepochybně knihu autorů Grazia Ruotolo a Luciano Regolo „Ježíši, postarej se Ty“.

Podělíte se s námi i o své životní krédo?

Taková má celoživotní výzva je – „Všechno dělej pořádně a rád, aby byl tvůj život Bohu milý.“ Každý máme svůj vlastní příběh, tak aby měl také krásné zakončení v Boží náručí.

Chtěl byste nám něco vzkázat?

Stačí Ježíšova slova – Milujte se, mějte se rádi, navzájem si pomáhejte! Nebudme k sobě nevšímaví!

Pane Pavle, moc děkuji za příjemný rozhovor i Vaši službu nám všem. Celá redakce se rádi připojujeme k zástupu gratulantů a vyprošujeme Boží požehnání a radost pro Vaši další službu!

S úctou **Blanka**

Obrazy, jež promlouvají

Pozvánka na výstavu v KCMT od 6. 1. do 22. 2. 2023

Od ledna do února bude v prostoru komunitního centra na Hájích uspořádána výstava mých obrazů s názvem „OBRAZY, JEŽ PROMLOUVAJÍ“. Rád bych vás na ni pozval a podělil se o mnou vytvořená díla. Budou vystaveny olejomalby a obrazy vytvořené akrylem a akvarelem či tuší.

I když mě zajímá především krajinomalba, bude k vidění i pár portrétů, obrazů s náboženskou tematikou i abstraktní tvorba. Při malování mě povětšinou ovlivňuje krása a půvab krajiny v jejích proměnách, ale velkou roli u mne hraje i vnímání duchovní cesty, kterou se ubírám, tedy i naděje na to budoucí, naděje, se kterou

doufáme podle zaslíbení Ježíše Krista, který je cestou k Otci, našemu Stvořiteli, cestou do náruče Boha.

Zvu vás k zastavení v čase, k zamyšlení a snad i oslovení vaší duše a potěšení srdce.

Úvodní vernisáž proběhne v neděli 8. 1. 2023, v 12.15 po mši svaté, v předsálí KCMT a jste na ni srdečně zváni.

Výstava není prodejní (budu vystavovat i jinde). Pokud vás ale některý obraz zaujme, můžeme se domluvit a daný obraz vám namaluji. Kontakt na mne zjistíte v kanceláři KCMT.

Jan Samek

Výprava za P. Františkem

V úterý 22. 11. 2022 se uskutečnila výprava seniorů za našim bývalým kaplanem P. Františkem Čechem do Čakovic. Sešlo se nás asi dvanáct na Hájích a jeli společně metrem a autobusem. Během té dlouhé cesty jsme se mohli více seznámit a popovídat si. Jedna rodina s dětmi nás dojela přímo do Čakovic.

V 10 hodin sloužil P. František mši svatou pro nás i farníky v kostele sv. Remigia, po ní nám pověděl něco o kostele a ukázal nám zajímavou křestní kapli. Pak jsme šli na faru na další povídání o životě čakovické farnosti u přineseného občerstvení. Seniori z Čakovic se prý někdy přijedou podívat zase k nám na Jižní Město.

Jana F.

Tříkrálová sbírka

Farní charita Praha 4 - Chodov

Na začátku roku proběhne v celé republice Tříkrálová sbírka, kterou organizuje charita k podpoře svých lokálních, celostátních i zahraničních aktivit.

Výtěžek Tříkrálové sbírky je rozdělován dle následujícího klíče: Arcidiecézní charita Praha využije 15 % získaných finančních prostředků k výstavbě Komunitního centra sv. Anežky v Praze 2. 10 % ze získaných prostředků půjde na zahraniční projekty Arcidiecézní charity Praha, konkrétně na pomoc chudým rodinám a dětem v Taškentu (Uzbekistán) a pomoc obětem domácího násilí a chudým rodinám s dětmi v Biškeku (Kyrgyzstán). 5 % z vybrané částky bude použito k podpoře celostátních charitativních projektů. 5 % jde na režijní náklady sbírky, tedy ve prospěch Charity ČR.

65 % z vybrané částky se vrací zpět k subjektu, který sbírku organizuje v dané lokalitě. V letošním roce tedy k nám na Charitu Praha – Chodov. Naše Charita potřebuje koupit novou mobilní techniku pro terénní sociální služby. Potřebujeme koupit nové mobilní telefony pro terénní pracovníky a pracovnice, tři notebooky pro terénní služby a dva GPS lokátory pro nová auta.

Předpokládáme, že příspěvek do sbírky bude možné třemi způsoby. Od 1. do 15. ledna 2023 bude možné přispět koledníkům do zapečetěných kasiček. Koledníci Charity Praha – Chodov budou mít ke kasičkám připevněnou také kartičku s QR kódem, platba pomocí bankovní aplikace v mobilním telefonu tak bude realizovatelná kdekoli. K dispozici bude i mobilní platební terminál, příspěvek do sbírky půjde poprvé i pomocí platební karty.

Po Praze by také měly být rozmístěny stacionární ka-

sičky. Seznam míst, kde budou tyto kasičky umístěny, najdete na webových stránkách a facebooku jednotlivých charit a Tříkrálové sbírky.

Dále můžete finanční prostředky poslat pomocí online koledy. Ta bude probíhat od 1. ledna do 31. ledna 2023. Finanční prostředky je možné posílat na číslo účtu 66008822/0800, pokud chcete podpořit přímo naši charitu, napište variabilní symbol 777910016. Platbu můžete poslat i přes webový formulář a z nabídky si vybrat charitu, kterou chcete podpořit. Poslední možností je načíst QR kód, který najdete přímo vedle tohoto článku, na našich webových stránkách nebo facebooku a na plakátech, které jsou k dispozici v kostele.

Budeme vám velmi vděční, pokud připravené plakáty rozesete po domech v okolí vašeho bydliště. Za vaši pomoc, podporu a dary vám velice děkujeme.

Srdečně zveme všechny koordinátory a koledníky na požehnaní a bohoslužbu slova s pražským arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem, které se koná v kostele sv. Tomáše, Josefská 28, Praha 1, dne 6. 1. 2023 od 15:00, a na následný Tříkrálový průvod. Průvod začne na Mariánském náměstí cca v 15:30 a přes Karlův most půjde na Staroměstské náměstí.

Máme pro vás ještě pozvání na Tříkrálový koncert v Komunitním centru Matky Terezy, 6. 1. 2023 od 19:00 hodin. Můžete se těšit na Českou vánoční mši Jana Jakuba Ryby v podání Pražského smíšeného sboru spolu s členy scholy Farnosti sv. Františka z Assisi. Vstupné dobrovolné, výtěžek z koncertu bude věnován na podporu Tříkrálové sbírky.

Přejí vám požehnaný rok 2023

Eva Černá

Ochutnávka ZMT

12. 1. S Patrikem Bangou

Patrik Banga (1982) je romský novinář, moderátor, bloger a hudebník, bratr Radka alias Gipsyho.cz. Působil v Mladém světě, romském časopise Romano Voďi (Romská duše), iDNES.cz nebo ČT. V listo-

padu vydal autobiografickou knihu Skutečná cesta ven, která zachycuje jeho životní příběh od dětství na pražském Žižkově až po cestu do novinářské branže. Memoáry sklídily velmi pozitivní recenze pro svou nejen dokumentární, ale i literární, poetickou hodnotu. Jaké byly z pohledu Patrika Bangy „devadesátky“ na Žižkově? Jak se mu v tak rasistické společnosti, jako je ta česká, podařilo začít kariéru v médiích? A co by bylo potřeba změnit, aby si Češi s Romy lépe rozuměli? I to se dozvíte na dalším Zastavení u Matky Terezy 12. ledna v 19 hodin v KCMT nebo na youtube.com/kcmtpraha.

Jak se od 90. let podle Vás změnil přístup české veřejnosti k Romům?

Jde to pomalu, ale jde to. Zatímco v roce 2014 nás podle výzkumu Medianu nesnášelo až 91 % respondentů ze vzorku dvou tisíc lidí, v roce 2021 už to bylo „jen“ 86 %. Jakkoliv to zní divně, protože v těch absolutních číslech to zase tak velký rozdíl není, vnímám změny pozitivně.

Pozvánka na manželské večery

Jistě to už všichni víte z ohlášek a možná i z osobního pozvání... protože ale máme stále ještě několik stolů neobsazených, přidám jedno pozvání i přes Fchodoviny. Jste-li manželský pár a kurzem jste v posledních několika letech ještě neprošli, zvažte přihlášku na Manželské večery na faře na Chodově.

Ve zkratce jde o toto: po osm večerů se setkáme, každý pár bude sedět u svého stolu. Začínáme večerí, můžete si přibjedenat víno, pokračujeme přednáškou na nějaké důležité téma manželského života. Přednáška je prokládána cvičeními, kdy budete vyzváni, abyste si popovídali na nějaké zadané téma a třeba vyzkoušeli nějakou komunikační nebo jinou techniku. Porozumíte tak

Romové jsou ale stále zdaleka nejednotnější menšinou v Česku.

Setkáváte se ve své práci novináře s rasismem? Jak na to reagujete?

Co nejsem v přímém výkonu svého povolání, tedy v terénu, už se tolik s rasismem nesetkávám. Ale donedávna to byla naprosto běžná věc. Teď mi většinou chodí rasistické maily.

Co by se muselo stát, aby se v této zemi dařilo bořit předsudky vůči romské menšině, její mentalitě a kultuře?

Rychlejší varianta je Boží zázrak. Pomalejší varianta je dlouhodobá práce s mládeží. Jakmile budou Romové viděni ve všech profesích, ve kterých jsme aktuálně zvyklí Romy příliš nepotkávat, přijde změna. Rom prodáváč, Rom řidič tramvaje, Rom vrátný, Rom lékař, Rom elektrotechnik... Základem je vzdělání, to bude alfa a omega všeho.

Vyrůstal jste na Žižkově, líbí se Vám jeho současná podoba?

Přiznávám, že příliš ne. Z dělnické čtvrti, kde se mísily různé skupiny lidí, se stává čtvrť takřka sterilní. Staré doby, kdy hrála všude hudba a Žižkováci byli všichni „občané státu Žižkov“, jsou už myslím dávno pryč. Bohužel.

Rozhovor připravili **Tomáš a Tereza Zavadilovi**

některým základním principům, které platí v manželství, a možná si i ujasníte, jací vlastně jste Vy a Váš/Vaše partner/partnerka. Není třeba se obávat - vše, co si u stolu řeknete, zůstane mezi Vámi. Kurz bude na církevní půdě a v rámci každého sezení nabídneme krátkou modlitbu. Nepůjde ale o nic invazivního, bez problému to zvládne i nevěřící partner. Kurz byl sestaven odborníky ve Velké Británii a rozšířil se rychle po světě. Pokud toto čtete dříve než 9. ledna, kdy začínáme... možná dnes dorazíte i k Vám (volejte ihned +420 731625 970). Ještě jedno upozornění: kurz je určen zejména zdravým nebo víceméně zdravým pářům, kde nedošlo ke zhroucení vzájemné komunikace. Páry s vážnějšími problémy potřebují odbornou pomoc, ne tento kurz.

Lukáš Plaček

SETKÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

Sestry a bratři, do setkávání synodních skupinek jsme všichni vložili nemálo svého času i energie. Bohu díky za to! Jednotlivým bodům z výstupů našich skupinek se pastorační rada (PR) postupně věnuje. Postřehy a komentáře k nim naleznete i v následujícím (a minulém) zápise z jednání PR.

Pravidelné setkání pastorační rady (PR) proběhlo ve čtvrtek 24. 11. Na programu setkání byly výstupy ze synodních skupinek v naší farnosti (čtení Božího slova při bohoslužbách, spolupráce se školami, praxe přinášení darů a sbírky během bohoslužeb), dále příprava setkání farností našeho vikariátu s panem arcibiskupem, které proběhne v našem komunitním centru, a zajištění provozu a programu farnosti o Vánocích a během masopustu.

Rada opět prodiskutovala službu čtení Božího slova během bohoslužeb. Doporučila zajistit péči o současné i potencionální lektory umožněním vzájemného sdílení, vyzkoušením si v klidu čtení nanečisto v prostoru a nabídkou krátkých kurzů. Motivaci k připojení se k této službě se pokusí poskytnout také článek ve Fchodovinách.

Jako jeden z výstupů Synody rada projednala účast farnosti na vzdělávání školních dětí. Konstatovala, že farnost školám nabízí své žádané programy pro 1. stupeň ZŠ, které v době adventu a postu umožňují školním dětem navštívit kostel a seznámit se se smyslem křesťanských svátků – Vánoc a Velikonoc. Ročně obslou-

žíme až 60 tříd z deseti spádových základních škol. Rozšíření kapacity a širší programu je omezeno pouze personálně. Přímá návštěva ve školách je z administrativních důvodů na straně škol komplikovaná, navíc děti se takto dostanou (některé poprvé v životě) do sakrálního prostoru a mají možnost zahlédnout křesťanství hlouběji než jen skrze pozvané hosty ve škole.

Rada projednala organizaci sbírek a přinášení darů během bohoslužeb. Katecheté zajistí osvětu během výuky náboženství, aby se při účasti dětí na sbírce nevytrácel smysl a posvátnost okamžiku. Rada doporučila zvýšit počet košíčků na vybírání.

Na začátku ledna navštíví komunitní centrum pan arcibiskup Graubner v rámci setkání se zástupci všech devatenácti farností našeho vikariátu. Rada projednala organizaci tohoto setkání včetně prezentace činnosti naší farnosti.

Dále se rada věnovala zajištění programu během Vánoc, zejména potřebě personálně obsadit otevřený kostel. Předběžně se zabývala i programem masopustních akcí. Vánoční program proběhne tradiční formou s některými omezeními v důsledku trvající absence kaplana. K této situaci bylo 27. 11. čteno ve farnosti prohlášení otce Jiřího Zemana, z něhož vyplývá, že farnost v dohledné době kaplana mít nebude. Rada považuje tuto situaci za výzvu, jak zapojit farníky ještě aktivněji do činnosti farnosti.

Příští setkání PR se bude konat ve čtvrtek 19. ledna 2023.

Farní zájezd do Budyšina

V sobotu dne 3. 12. 2022 jsme se vydali s jáhnem Pavlem a Irenou Řivnáčovou do Budyšina již podruhé. Vyjžděli jsme od Komunitního centra Matky Terezy v 7.30 ráno. Venku bylo nasněženo, a tak pan řidič musel jet pomalu. Ten den měl svátek svatý František Xavérský. Jáhen Pavel nám popřál krásnou cestu a pan řidič nasměroval autobus na Liberec. Kolem nás bylo bílo od sněhu. Po kratší odmlce začal jáhen Pavel čistě zajímavostí o městu Budyšín (německy Bautzen). Zvláštní název nejvýznam-

nější tepny města, která byla nazývána ulicí mocných, vznešených či bohatých, takže kdo v Budyšíně něco znamenal, musel mít zde svůj dům. Dnes je zde příjemná pěší zóna plná hospod a obchodů.

Samotná historie Budyšina je pro Čechy značně překvapivá. Město vzdálené jen 20 km od Šluknovského výběžku je totiž historickým centrem Lužických Srbů, nejmenšího slovanského národa, který se v Lužici ocitnul po stěhování národů někdy v šestém století. A právě Srbové

vybudovali v desátém století na skalnatém ostrovu nad řekou Sprévou město, které dnes patří k nejkrásnějším historickým městům Německa.

A přestože Němci ovládli tento kraj ve stejné době jako Srbové, Srby nevytlačili, ale oba národy žily vedle sebe po dlouhá staletí. Ani srbština nebyla vytlačena.

Město je známé též spoustou věží a kostelů. Zvláštní je i příběh katedrály sv. Petra, která byla r. 1524 rozdělena na dvě části. První sloužila katolíkům, druhá protestantům a obě cirkve se o kostel dělily několik století. Městem též vedla stezka spojující Rusko se západem, takže místní měšťané bohatli z obchodu a daní.

Další sakrální stavby (a že je jich požehnaně) jsou - kostel svatého Michala; postaven jako poděkování za záchranu města před husity. Poprvé je zmiňován v roce 1473 jako kaple svatého Michala, dále kostel sv. Marie a Marty. První zmínka o tomto kostele je z roku 1382. Roku 1870 městská rada rozhodla o jeho zboření a nahrazení dnešní novostavbou od architekta Christiana Schramma v novogotickém slohu. Slouží luteránské farnosti sv. Petra. Dále Tuchorský kostel. Kostel nejsvětější Trojice byl vysvěcen roku 1599. V jeho sousedství se nacházel špitál. Během napoleonských válek sloužil i samotný kostel jako vojenská nemocnice. V jeho blízkosti je hřbitov o rozloze 7,9 ha. Kostel Panny Marie, jednoduchý katolický kostel, umístěný před městskými hradbami, je patrně druhým nejstarším v Budyšině. Sloužil po staletí hlavně jako farní kostel katolických Srbů z předměstí a okolních vesnic.

Mnišský kostel. Stavba byla zahájena v roce 1240 spolu s komplexem františkánského kláštera. 1. srpna 1401 františkánský klášter zcela vyhořel, ale byl přestavěn. Po dalších požárech se zachovala už jen zřícenina s lomenými okny. Posledním kostelem je kostel svatého Mikuláše v severní části města.

Jedním z gastronomických pokladů Budyšina je slavná hořčice, která se zde vyrábí v širší nejrůznějších druhů. Na území Budyšina pobývaly již ve 3. století našeho letopočtu východogermánské kmeny. V 9. století se zde usadil západoslovanský kmen Milčanů, jehož potomky jsou Lužičtí Srbové. Roku 1075 daroval císař Jindřich IV. Budyšinsko loajálnímu českému knížeti Vratislavu II., budoucímu prvnímu českému králi. V roce 1158 bylo říšské léno Horní Lužice císařem Fridrichem I. Barbarossou definováno jako vedlejší země Království českého, zachova-

lo si ale povahu relativně samostatné územní jednotky. Po roce 1243 byla Horní Lužice spravována panovnickým rodem Askánců, vládoucím v braniborském markrabství. V roce 1319 začalo období vlády českých králů z dynastie Lucemburků, kteří tolerovali vznik Hornolužického šestiměstí a Budyšinu poskytli důležitá privilegia. Za nedostatečnou vojenskou podporu ve šmalkadské válce v letech 1546-1547 potrestal Ferdinand I. Habsburský Budyšin a další členy Šestiměstí v rámci tzv. Pönfallu ztrátou privilegií a pozemků. V průběhu třicetileté války pak postoupil Ferdinand II. Štýrský Horní i Dolní Lužici saskému kurfiřtství jako splátku dluhu za vojenskou pomoc. Za saské vlády proběhla v Budyšině změna městského uspořádání a postupné industrializace. Temnou stránkou budyšinské minulosti ve 20. století je někdejší pobočný tábor koncentračního tábora Gross-Roseu, v letech 1945-1950 potom zvláštní tábor sovětské okupační mocnosti a jejího Lidového komisariátu vnitřních záležitostí (NKVD).

Naše výprava se v poledne zaměřila na stánky s občerstvením, protože jsme měli hlad i žízeň a potřebovali jsme něco teplého pro zahřátí. Dali jsme si tedy polévku a klobásky a také jsme nepohrdli svařeným vínem a horkým punčem se šlehačkou. Nápoje nám nalávali do hezkých barevných hrníčků, které jsme si mohli přivést domů na památku.

Náš zájezd se velice vydařil. S Budyšinem jsme byli spokojeni. Budeme se sem rádi vracet.

Jiřina Švejdrová

VZPOMÍNKY NA PODZIMNÍ SEMINÁŘ ŽIVOT V DUCHU

Od 21. září do 14. prosince minulého roku probíhal seminář Život v Duchu. Přinášíme osobní svědectví účastníků 12 setkání věnovaných životu v Duchu Svatém.

K semináři Život v duchu jsem se dostal vlastně naprosto neplánovaně. Po jedné nedělní mši jsem odchytil P. Michala kvůli něčemu úplně jinému. On nakonec náš rozhovor uzavřel krátkou poznámkou ohledně tohoto semináře s tím, ať do toho rozhodně jdu. Přiznám se, že zpočátku jsem z toho měl trochu obavy a nedůvěru, o co se vlastně jedná. Po počátečním váhání jsem se přeci jen přihlásil, k čemuž asi přispěl i ten už delší dobu trvajícím pocit, že potřebuji v životě výraznou změnu.

První týdny plynuly jak voda a já to zatím vnímal tak nějak všedně, vlastně asi jako jakoukoli předešlou duchovní obnovu. Bylo fajn potkat tam známé tváře ze mší, kamarádku, ale i kolegyni z práce. Zároveň jsem mohl poznávat nové lidi, nové pohledy na věc jak díky přednáškám, tak i sdílení se ve skupinkách. Začal jsem si ale víc uvědomovat i některé své nedobré zvyky a postoje jak k Bohu, k sobě samému, tak i k ostatním lidem, a mohl jsem začít pracovat na tom, abych to změnil.

Když se blížila modlitba za vylití Ducha svatého, věci nabraly rychlý a pro mě hodně nečekaný spád. Po přímělné modlitbě jsem klečel v kapli při adoraci, zpívali jsme společně písně chval a já se najednou začal modlit slovy, kterým jsem nerozuměl. Doteď úplně nechápu, jaký smysl má modlit se slovy, kterým nerozumím, ale často přichází po modlitbě pocit, že jsem Bohu řekl víc, než bych dokázal jen

svými slovy. Je to hodně zvláštní, ale vím, že to je jen malý začátek velké cesty. Ještě před pár měsíci jsem hleděl na vše kolem charismatického hnutí hodně s nedůvěrou. Byl jsem člověkem, který modlitbě samotné nepřikládal takovou váhu jako skutkům, které ji následují, a jakožto „matfyzák“ asi budu vždy ve všem hledat racionalitu a nějaké hmatatelné důkazy. Do téhle obnovy jsem šel s tím, že od toho čekám kdeco, ale rozhodně jsem nečekal, že to bude něco, co mnou otřese takovým způsobem a změni můj pohled na tolik věcí tak razantně. Bohu díky za to a velké díky i všem, kdo nám věnovali tolik svého času a úsilí. Snad to vše, co jsem si z téhle obnovy odnesl, budu moct zužitkovat a jednou i předávat dál a doufám, že se nám všem podaří setkávat se i dál a v započaté cestě společně pokračovat.

(matfyzák)

Co to bylo? Co se to vlastně dělo, že mi září oči, když o TOM s někým mluvím?

Od října do prosince 2022, v období, kdy vládne noc nade dnem a já mám každé ráno ty oči vpadlé o trochu víc, probíhal v KCMT seminář „Život v Duchu“. Základem tohoto semináře je denní modlitba nad Písmem svatým. Tato zkušenost byla pro mne nová, zvláštní, někdy náročná, slovy těžko popsatelná. Snad ale mohu říci, že se mi podařilo Pánu naslouchat. Cítím závazek. Cítím touhu dál

příběh tvořit, ale hlavně dál se jím nechat tvořit.

Jednou týdně jsme se také mohli setkat s ostatními účastníky semináře, vyslechnout přednášku, krátce ve skupinkách pohovořit, podpořit se navzájem a pomodlit se ve shromáždění. Bylo krásné být u toho, když se věci dějí!

Díky všem organizátorům, i těm, které nevidíme, za prozáření tmy, (p)osvěcení na cestu.

Johanka

Že všechno světské není špatné, víme od vatikánského koncilu. Jak ale v běžných dnech najít zdravou rovnováhu mezi světským a duchovním? Co a kdy mám dělat? Jak poznat Boží vůli pro svůj život i každodenní rozhodování? A co teprve, když zijeme převážně ve světských prostředích bez blízkých a pravidelných vztahů s křesťany?

Právě skončil seminář nazvaný Život v Duchu. Cením si každé šance nechat se znovu či nově vtáhnout do Boží blízkosti a uplynulé týdny rozhodně patřily k takovým. Někdo říká: „Víra je moje osobní záležitost, nepotřebuji jiné lidi.“ Nevím, jak vaše, ale moje schopnosti, rozum nebo přirozené sklony mě do Božího království rozhodně nedovedou. Proto konec semináře je vlastně začátek. Potřebuji pravidelné kontakty se společenstvím lidí, kteří směřují ke stejnému cíli. Nemá cenu vyhlížet chvíli, až nám do klína spadne to ideální společenství, na které třeba už léta čekáme. Jistě, že všichni děláme mnoho chyb, ale můžeme se podporovat, inspirovat, ale hlavně si navzájem svědčit o tom, co zažíváme s Hospodinem a jak nás On vede. Kdy a jak jedná Boží Duch v životě lidí, o tom se totiž v médiích ani na ulici většinou nedoslechneme. Proto děkuji za možnost stát se součástí téhle aktivity, při které jsem se setkala s mnoha lidmi, kteří dali nebo chtějí dát Ježíši ve svém životě místo, které mu patří. A také díky nim nemusím na Boží království čekat až do chvíle svého posledního dechu, ale s velkou vděčností přijímám všechny příležitosti poodkrývat krásy Božího království už tady na zemi. Raději se nechávám vést Tím, komu důvěřuji, než abych bloudila sama.

Bára

Chci poděkovat vedení týmu a otci Michaelovi, že měli odvahu seminář zorganizovat. Chci poděkovat celému týmu za pohodové vedení semináře. Chci jim všem podě-

kovat za modlitby, z kterých se seminář zrodil a s jejichž podporou probíhal. Chci poděkovat Duchu svatému, který seminář zaštiťoval a mocně rozdával své dary. Věřím, že mluvím za všechny účastníky a že ovoce, které bylo dobře zaseto, bude dozrávat a přinášet farnosti radost a užitek.

Jitka

Do semináře jsem šla s tím, že tuším, co mě čeká. S Hospodinem jsem už něco zažila, ale růst ve víře nemá strop. Byla jsem předtím oslovena, jestli bych se nepřidala do týmu (což jsem se neodvážila), a to mě vlastně utvrdilo v tom, že seminář musím absolvovat. Když přišel dotazník, co si od semináře slibuji, musela jsem nad tím trochu popřemýšlet, že moje očekávání zní: získat maximální důvěru v Pána.

Ještě je to čerstvé, ale stalo se. Byly to tři měsíce, kdy mě Hospodin naváděl na „správnější“ cestu, jasnější pohled, a hlavně přijetí všeho, co je od Něho. Důležité pro mě bylo, že jsme byli jedno společenství. Bylo mi tam dobře, i když alespoň polovinu lidí vůbec neznám. Totéž jsme zažívali ve skupince. Bezpečný prostor, kde Duch vedl všechny naše rozhovory. Denní čtení bible mi předtím nebylo vzdáleno, ale forma skupinkového sdílení prožitých DTCH (denních tichých chvil) v týdenních intervalech měla velkou sílu.

Všechny ostatní aktivity – možnosti semináře – přímluvná modlitba, zpověď, ozdravná modlitba a vylítí Ducha jsem prožívala tak nějak přirozeně, jako by tomu tak mělo být pořád – vlastně to je norma, kterou bych měla žít. Všechny ty momenty mě utvrdily v Ježíšově lásce k nám, že nám Ducha dává jako živou vodu, která se dává bez podmínek, stačí být s Ním.

S radostí jsem poslouchala svědectví a přednášky, protože byly ze srdce. Spoustu myšlenek a podnětů jsem znala, a přece se mě dotkly. Je to jako s Písmem. Čtete ho 3× a počtvrté promluví zcela novým způsobem.

Věděla jsem o zrodu tohoto semináře v KCMT, jak ho s touhou navrhovaly na pastorační radě Lucka, Pavla a Vlasta. Není možné, aby za pár měsíců z lidských (dobrovolnických) sil vznikl takový projekt. Velký dík, Bohu chvála a požehnání pro všechny zúčastněné.

LM

Jak mi Pán dal poznat, proč chtěl, abych osolila droždí.

Stalo se to asi před devíti, možná deseti lety. Před ol-

tářem tehdy stálo asi deset žen, obřadem rozeslání končil seminář „Život v Duchu“. Maličko rozechvělá atmosféra a očekávání k tomu patří. Začali jsme slavnostně, chválami, modlitbou, pak jsem přišla na řadu já se symboly kvasu v mouce, soli země, světla světa...

Účastnice semináře už držely v jedné ruce hořící svíci a v druhé ruce to čerstvé, voňavé droždí a já vnímala v srdci tiché Boží pobídnutí: „Teď jdi a to droždí osol.“ Poslechla jsem. Obřad pokračoval, pan farář si dával záležet, bylo to slavnostní, hluboké, krásné.

Mezitím se droždí se solí spojilo a začalo žít svým životem. Podpořeno teplem lidské dlaně začalo rychle kvasit. V mžiku se změnilo v kašovitou hmotu, která rostla, bublala a vzdouvala se, vznikaly v ní velké bubliny, které po krátké chvilí praskly a v kvasu po nich zůstávaly krátery, aby se po chvilce znovu zaplnily. Užž hrozilo, že se ta živá hmota přelije z dlaní, steče na sukně a dopadne na nový, krásný, tmavě červený koberec. Ženy ohromeně a zcela bezmocně hleděly na své dlaně. Rády by si byly vypomohly druhou rukou, aby kvásek zůstal bezpečně uvnitř dlaní, ale nemohly, protože v ní držely tu zapálenou svíci symbolizující, že také ony jsou světlo světa.

Pan farář to samozřejmě viděl, ale naprosto se tím nenechal vyvést z míry a pokračoval klidně a důstojně. S každou účastnicí se modlil, pokládal na ně ruce a ženy koulely očima a snažily se stát nehybně, aby jim kvásek z dlaně přece jen nepřetekl. Když obřad skončil, do naprostého, hlubokého, posvátného ticha, jež v kostele zavládlo, se z řady žen stojících před oltářem ozvalo troji zašeptání:

„Mám špinavé ruce.“

„Co když mi ukápně.“

„Chtěla jsem si to nechat na památku.“

Stála jsem poněkud stranou s pokojem v srdci, který, zevně viděno, naprosto nebyl na místě. Spíš bych se měla cítit provinile, že jsem to pokazila. Ale já byla fascinovaná tou plností v jejích dlaních, plností živou, měnící tvar, přetékající, akční. To, co vypadalo jako neživý předmět, náhle ožilo. Věřila jsem, že to má nějaký smysl, dobrý důvod, že to je v Božím plánu. Nevěděla jsem sice v jakém, ale důvěřovala jsem. Stokrát jsem se k té příhodě vracela a ptala se Pána, co to bylo? Proč to po mně chtěl? Že se mu to líbí, to jsem cítila a má otázka nepramenila z neklidu, ale z touhy Mu porozumět.

Hluboce jsem se za to modlila – a nedostala žádnou odpověď. Po čase jsem na celou příhodu zapomněla.

Až minulý týden. Znovu končil seminář a znovu jsme připravovali obřad rozeslání. Vzpomínka na kvásek utíkající z rukou a slova těch tří žen se vrátila s nečekanou intenzitou. Tentokrát jsem odpověď dostala ve vteřině a kompletní. Pokusím se ji popsat. Skrze poznámky oněch žen mi Pán ukázal tři postoje nebo nastavení, která mohou „zmrazit“ život Kristova učedníka.

Strach, že si ve službě „umažu ruce“, budu se dotýkat situací a bolestí světa, obavu, že ve světě udělám stopu, která nepůjde napravit, někoho zraním nebo mu „šlápnu“ do života a do třetice tendenci chtít uchovat vzpomínku neporušenou, krystalicky čistou, nezměnnou a nic víc nechtit. Kdybych tehdy neposolila droždí, ty věty by nebyly vysloveny.

Na půdorysu těch tří vět jsem prožila dotek jakéhosi Božího „rozestření v čase“. Tolikrát jsem volala k Hospodinu, úpěnlivě prosila a odpověď nepřicházela. Dnes, po mnoha letech, vyslyšel mou modlitbu ve věci tak nedůležité, jako je sůl a droždí. To ale znamená, že vůbec nic, co se děje v mém životě, není pro Hospodina nevýznamné a ani jediná minuta mého života se Pánu neztrácí.

RČ

Vánoční světylka

Někde jsem slyšela, že charakter člověka se pozná podle toho, jak zvládne rozmotat vánoční světylka. Mě děsí jen představa toho zamotaného vánočního klubka a rozhodně nejsem ta, co by trpělivě seděla a rozmotávala, ale spíš vztekle tahám za drátky s nadějí, že to nakonec nějak dobře dopadne.

Letošní podzim a část adventu byly ve znamení semináře Život v Duchu, podle otce Ernsta Sieverse. Měla jsem veliká očekávání, a když se nás vedoucí naší skupiny na zahajovací hodině zeptal, čeho se nejvíc bojíme, řekla jsem: „Toho, že se nic nestane.“ A opravdu jsem to tak myslela. Slyšela jsem krásné příběhy a svědectví o tom, jak seminář někomu změnil život a jak dělí svou cestu s Kristem na „před seminářem“ a „po něm“. Absolvovala jsem mnoho duchovních obnov i sekulárních školení a z toho posledního mi zůstala v hlavě jedna důležitá myšlenka. A to, že jedna věc je

informace, kterých máme dnes a denně stovky, a druhá je transformace, kdy být jen jednu tuhle informaci vezmeme a skutečně ji přijmeme a aplikujeme do života. Pak teprve může nastat změna.

Tímhle novým zvykem, který bychom si ideálně měli odnést do života, byla v rámci semináře např. každodenní modlitba. No. Nemohu osobně říct, že bych dokázala Písmo skutečně číst s takovou pozorností a zájmem, které si zaslouží.

Další část semináře byly přednášky. Při mé únavě a minimální schopnosti se poslední dobou soustředit opět především informace, která kolem mě spíše proletěla. Nejvíce ke mně promlouvaly společné chvály a sdílení ve skupinkách. Tam jsem měla pocit, že se skutečně něco málo mění nebo že mám případně alespoň prostor mluvit o tom, co se zatím nemění. Moc krásná byla možnost přímělné modlitby, modlitby za uzdravení i modlitby za nové vylíčení Ducha Svatého.

Obecně bych řekla, že si každý v semináři mohl najít „to své“. Tři společné měsíce uběhly jako voda v Jordánu a já jsem při závěrečné bohoslužbě sdílela, že jsem nic tak zvláštního při semináři neprožila. Můj strach ze začátku programu se naplnil. Nic moc se nezměnilo. Pak jsem si vzpomněla, že jsem v rámci těch třech měsíců potkala nové, skvělé lidi, kteří touží jít za Kristem a být mu blíží, že jsem se po letech začala znovu modlit v jazycích, že jsem s Boží pomocí evangelizovala na ulicích, a dokonce poskytla střechu nad hlavou jedné plačící mladé slečně, která neměla kam jít... To vše pod vedením Ducha Svatého.

Také jsem se poprvé v životě modlíla a dotyční mi pak s údivem říkali: „Jak jsi věděla, že se za to máš modlit? Tohle jsem nikomu tady neřekla.“ Prý se tomu říká dar slova moudrosti. Ke konci semináře jsem také dostala nabídku nové práce, za kterou se modlím už přes rok. Fakt se tedy vůbec nic nezměnilo?

Tenhle podzim byl pro mě hodně náročný. Má panická porucha mi dávala zabrat a útoky na mou identitu byly častější, než bych si přála. Ale vrátím se k těm zmíněným vánočním světylkům. Ač jsem v průběhu semináře nebyla schopná vidět jeho ovoce okamžitě, věřím, že každé, skutečně KAŽDÉ setkání s Bohem je investice do věčnosti. A jestli se to ovoce ukáže teď, nebo za tisíc let, je v podstatě trochu vedlejší. A tak bych moc ráda

poděkovala všem, kteří věnovali svůj čas, lásku a péči do přípravy a průběhu semináře. Společné středy pro mě byly vždy tou jednotlivou žárovkou na onom pomyslném vánočním řetězu. A došlo mi, že i život s Kristem je někdy taková „bojovka“, kdy stačí, že věřím, i když vidím jen to jedno další světylko. Snad se jednou ohlednu, abych zjistila, že jsme společně ozdobili a rozsvítili celý krásný strom.

A jestli mám ze semináře vypíchnout jeden okamžik, který mě zasáhl a je tím, který chci, aby nezůstal jen informací, ale způsobil transformaci v mém srdci, tak je to modlitba, že: „i když bloudíme, nejsme ztraceni“. S Tebou, Kriste, nejsme nikdy ztraceni. Ještě jednou moc děkuji a přeji krásné vánoční svátky všem.

„A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“ Jan 1:5

PS: Od jisté doby jsem se naučila světylka hned po Vánocích úhledně složit do krabičky, abych je tam po roce našla a ušetřila si spoustu dalšího trápení :). Kéž bych si tenhle zvyk dokázala přenést i do ostatních oblastí svého života. No uvidíme, Bůh mi k tomu pomůže :).

Jana

Ako som sa k tomu dostala? Vďaka mojej sestre, ktorá zahlásila, že tento seminár je stvorený pre mňa, že ak by bol na Slovensku, hneď tam ide... Čo ja na to? 3x som vypísala prihlášku a neodvážila sa kliknúť na ODOSLAŤ... Bojovala som s tým, že je to večer a čo moje 3 deti? A až 2 hodiny – to je veľa, nie? S akými ľuďmi budem v skupinke, o čom sa budeme rozprávať? Na druhej strane som sa sama túžila posunúť vo viere ďalej, veď novú Bibliu som už mala na polici 5 rokov a nedokázala som ju prečítať. Vo finále som si povedala: „Urobím niečo pre seba, jeden večer odídem z domu, deti už budú spať, keď sa vrátim, manžel mi pomôže. To bola krásna predstava... a aj sa naplnila. Prvé stretnutie: Vidím ako dnes, po celom uponáhľanom dni, beriem menovku, sadám na stoličku, počúvam chvály a hľadím na nádhernú ikonu Ježiša... práve takú mi pred pár rokmi darovala moja sestra, náhoda? Cítim pokoj a nič viac nepotrebujem.“ Podte ku mne všetci, ktorí ste vyčerpaní, a ja Vás občerstvím...“ Táto veta mi teraz znie v ušiach, keď si na to spomeniem, ale vtedy som ju nepočula.

Toto mi vtedy hovoril Ježiš a to isté som od neho počula v modlitbe pri vyliatí Ducha svätého. Doteraz sa môj život podobal Marte z evanjelia, starosť o rodinu, dom, práca, neustály kolotoč, čo všetko ešte musím stihnúť... ale ako povedal Ježiš, len jedno je podstatné... stráviť čas s Ním, urobiť si pre Neho priester.

A práve to mi dal seminár: Urobiť si pre Neho čas. Každý deň 15-20 minút stráviť s bibliou, modlitbou, rozjímaním, chválou a ďakovaním. Na každý deň sme mali určené čítanie z biblie a každý týždeň bol tematicky iný. Ak by som v tom bola sama, viem, že by som to nezvládla, ale spoločne v seminári sme to dali. Našu modrú skupinku tvorili Martin, Honza, Anička, Natálka a Bára. Všetkých nás spájala túžba posunúť sa ďalej v duchovnom živote. Na WhatsAppe sme si založili skupinku, tam sme zdieľali, čo nás každý deň oslovilo z čítania. Bolo to motivačné pre všetkých, a tým sme sa aj viac spoznávali. Bára, ktorá nás viedla, vedela vždy jemne poukázať na podstatu veci, koľkokrát sme si povedali, že toto je už iný level, ako to ona vníma, a hádam, raz sa aj my tam dostaneme... Ďakujeme Báro.

Naučila som sa čítať bibliu, zorientovať sa v nej a nechať Božie Slovo, aby ma oslovilo a dotklo sa ma. Bola som prekvapená, aké nádherné slová používa Boh, keď hovorí, ako nás miluje, ako si vyvolil každého jedného z nás a počíta s nami. Koľko veľa múdrosti tam nájdeme, to že Božie slovo je stále pre nás aktuálne.

A teraz sa mi spájajú slová z biblie s mojim životom, či už je to podobenstvo o rozsievачovi, alebo sa stotožňujem s učeníkmi, ktorí ho nasledovali, ale koľkokrát pochybovali. Častejšie sa pozerám hore na oblohu, ďakujem za dnešný deň, spievam si chvály a niekedy aj cestou na metro.

Prednášky, ktoré odzneli na seminári, boli úžasné, netušila som, koľko skvelých ľudí máme vo farnosti. A hlavne boli dôkazom toho, že ŽIVOT V DUCHU skutočne existuje. Po každom seminári v stredu som cítila radosť, obohatenie a tešila som sa na ďalšie stretnutie. Zažili sme tam modlitbu za uzdravenie a modlitbu za vyliatie Ducha svätého. Tá vás nemôže nechať chladným, citíte osobné stretnutie s Bohom, ono to funguje a je len na nás udržiavať spojenie.

A na záver: Viem, že som stále tá Marta z evanjelia, čo sa potrebuje o všetko postarať, ale teraz je vo mne

aj kus Márie, ktorá si chce pri Ňom odpočinúť a túži Ho počúvať.

Viem, že Boh so mnou je... Túžim viac čítať Božie Slovo, vnímať ho srdcom a nechať sa Ním viesť. Túžim spoznať dary, ktoré som dostala a vedieť ich správne používať.

Tento seminár by som odporučila celej našej farnosti, všetkým vám, ktorý sedíte na sv. omši či už u Františka alebo v KCMT. Posunie Vás to ďalej, obohatí Váš duchovný život. Možno sa budete viac usmievať, lebo budete cítiť, že Boh Vás miluje a je tu s vami, aj keď si to veľakrát nemyslíme. On tu je, stačí Ho pozvať ďalej, alebo sa nechať pozvať na ďalší takýto seminár či chvály u sv. Františka. Spoločne sa vždy všetko ľahšie zvládne.

Týmto ďakujem všetkým, ktorí tento seminár zorganizovali, spievali chvály, prednášali, tým, ktorí sa za nás modlili, a môjmu manželovi a deťom, ktorí to v stredu vždy krásne zvládli.

Slávka

Do miestni farnosti jsem se poprvé dostal přes Alfa kurz, který byl vedený Luckou Chlupovou. Kurz pro mě osobně znamenal zásadní zlom v životě, a dokonce jsem při něm prožil zázrak uzdravení. Po skončení kurzu mi Lucka doporučila následný kurz Obnovy v Duchu svatém.

Na kurzu se mi nejvíc líbilo domácí samostudium Písma. Porovnával jsem různé překlady a vypisoval, co mě v nich zaujalo. Pro žalmy jsem si raději sehnal výklad, protože jejich čtení a pochopení mně přijde stále obtížné.

Během skupinek bylo pro mě cenné seznamovat se s tím, jak dané úryvky pochopil i někdo jiný. V týdenních textech jsem vždy hledal spojovací prvek, proč byly vybrány právě tyto řádky. Následně jsem s potěšením ve skupině prezentoval, co mě v textech nejvíce oslovilo.

Rád jsem si vypoaslechl různá svědectví během úvodních přednášek a zúčastnil se chval. Během kurzu jsem si potvrdil, že mě studium teologie naplňuje velkou radostí a rád bych se mu i nadále věnoval.

Chtěl bych zde poděkovat organizátorům a členům moji skupinky a určitě doporučuji tento kurz všem, kdo mají zájem více studovat Biblii a chtějí být obnoveni Duchem svatým.

Miloš

Nedostatek kněží

Možná by nám toto zamyšlení Gilberta Greshake mohlo dát drobné postrčení k tomu, jak vnímat farnost, její synodální rozměr i potřebu tvořit v laickém ranku to, co církev je či má být...

Mýtus o nedostatku kněží, nebo realita?

Neustále se opakující „báchorky“ o nedostatku kněží je třeba důkladně prověřit na základě faktů. Již skutečnost, že od konce 18. století se nepřetržitě mluví o nedostatku kněží [1], by nás měla zarazit. Samotná idea nedostatku kněží podle mě vzniká výlučně díky tomu, že si napřed vyjmenujeme určité, předem dané „pastorační“ úkoly a funkce, které – navíc určitým, předem daným způsobem – mají být vykonávány kněžími, a pak zjistíme, že počet kněží pro naplnění těchto úkolů je nedostačující [2].

Avšak co když je třeba hledat problém někde úplně jinde, totiž v samotných našich východiscích či předpokladech? Jakým právem jsou určeny ony úkoly, na které pak současný počet kněží nestačí, a čím jsou vlastně odůvodněny? Navíc: I kdybychom tyto předem dané a od kněží očekávané úkoly nezpochybňovali, alespoň v dohledné budoucnosti se hlavní pastorační problém nebude nazývat „nedostatek kněží“, ale spíše „nedostatek věřících“. Již dnes (!) je v kolínské arcidiecézi počet návštěvníků bohoslužeb na jednoho kněze nižší než před 30 lety [3].

[1] Vizte E. Gatz, ed., *Der Diözesanklerus* (Freiburg i.Br., 1995).

[2] K tomu je jeden (kvantitativní) příklad: Císař Josef II. vydal výnos, že čas nutný na (pěší) cestu věřících do jejich farního kostela nesmí přesáhnout jednu hodinu. Na základě tohoto výnosu pak byly také jedním rázem založeny stovky nových farností. Tomuto císařskému příkladu se tedy má církev i dnes přizpůsobovat a v jeho světle mluvit o „nedostatku kněží“? Podobně bychom mohli mluvit i o kvalitativních pastoračních úkolech. Quo iure (na základě koho práva) jsou tyto úkoly dány, kdo je nařizuje, proč musí zůstat stále stejné?

[3] Vizte M. Lütz, *Der blockierte Riese: Psycho-Analyse der katholischen Kirche* (Augsburg, 1999), s příslušnými doklady.

Gisbert Greshake, „Nepadne-li pšeničné zrnko do země...“ Teologická reflexe problematiky nových „pastoračních celků“ Podle knihy G. Greshake, *Priester sein in dieser Zeit: Theologie – Pastorale Praxis – Spiritualität* (Freiburg: Herder, 2000) i 216-234 v září 2003 zpracoval a exkurs o nových „Seelsorgeeinheiten“ (str. 224-229) přeložil Petr Hruška.

Trocha šafránu...

- Lékař, inženýr a politik se dohadují, které povolání je nejstarší. Lékař poukazuje na Adamovo žebro, které Bůh vzal a z něhož stvořil ženu. Inženýr ho chtěl trumfnout a říká, že na počátku byl chaos, země byla pustá a prázdná a Bůh z tohoto chaosu vybudoval svět. Tu se ozve politik: „Ale komu vděčíme za ten chaos?“
- Na teologické fakultě studuje bystrá dívka, která nezůstala profesorům dlužna žádnou odpověď. Při zkoušce se jeden profesor pokusil zaskočit ji následující otázkou: „Můžete mi vysvětlit, proč Bůh napřed stvořil Adama a potom Evu?“ Studentka chvíli přemýšlela a pak odpověděla: „Bůh to asi dělá jako já, když mám napsat důležitý dopis. Napřed si udělám koncept a potom originál!“

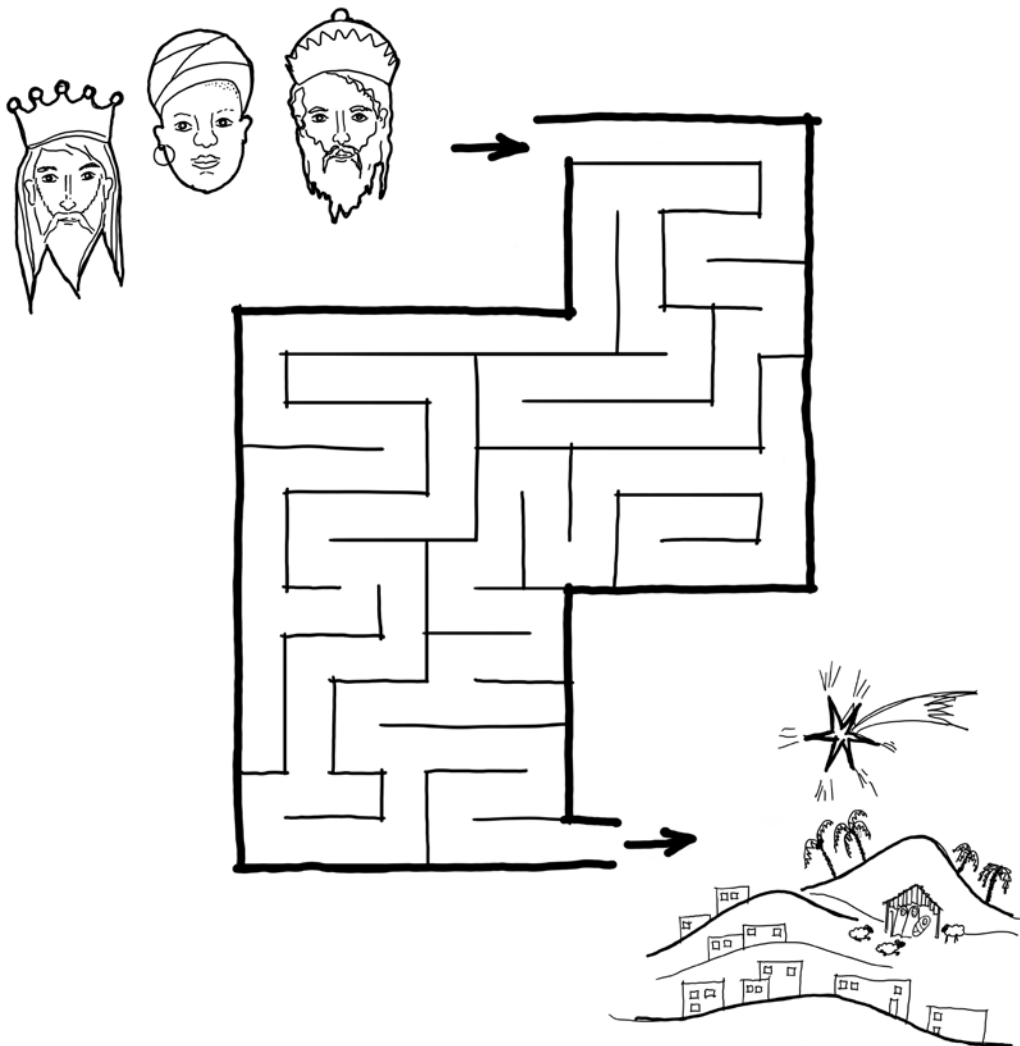
- Arnošt Wassermann, majitel prvotřídní konfekční firmy, se rozhodl označit všechny své výrobky tovární značkou. Vybral si symbol jablka. „A proč sis vybral ausgerechnet jablko?“ zeptá se ho přítel Popper. „No přece, kdyby nebylo toho známého jablka v ráji – kde by byla dneska celá konfekce?“
- Kazatel v kázání prohlašuje: „Jistě se mnohé zlepšilo, křivka zločinnosti od dávných dob po dnešek podstatně klesla. Musíme si uvědomit, že za času Kaina a Ábela bylo na světě pětadvacet procent vrahů!“

S laskavým souhlasem vydavatele (KMS) vybral z knihy „Bůh má veselé lidi rád“ **Jindřich Sirovátka**

Milé děti, užíváte si Vánoce?

Než nám skončí doba vánoční, pojďme pomoci třem králům nebo též mudrcům najít novorozeného Ježíška! Vezli Mu opravdu vzácné královské dary – zlato, kadidlo a myrhu. I v tom malíčkém bezbranném miminku rozpoznali krále. Ale ne ledasjakého! Krále míru a pokoje, který chce vládnout našim srdcím, abychom se měli všichni navzájem rádi a pomáhali si. Jenže... teď potřebují vaši pomoc! Hvězda na chvíli zmizela za mraky a oni nevědí, kudy dál do Betléma. Vy jste šikovní, takže určitě dokážete najít cestu.

Příště se na vás těší **Martina Hlaváčová a Blanka**

Ahoj holky a kluci, tak nám ty vánoční svátky zase nějak rychle utekly, že?

Volné dny jistě ano, ale dobou vánoční se ještě chvíli můžeme těšit. Končí totiž až svátkem Křtu Páně, a to už je Ježíš dospělý muž. A svátek Uvedení Páně do chrámu, tj. kdy Maria s Josefem přinesli Ježíška do chrámu, aby za něj coby prvorozeného donesli oběť, ten slavíme až 2. února, 40 dní po Ježíšově narození. S dnešním kvízem tedy zůstaneme uprostřed události Ježíšova dětství.

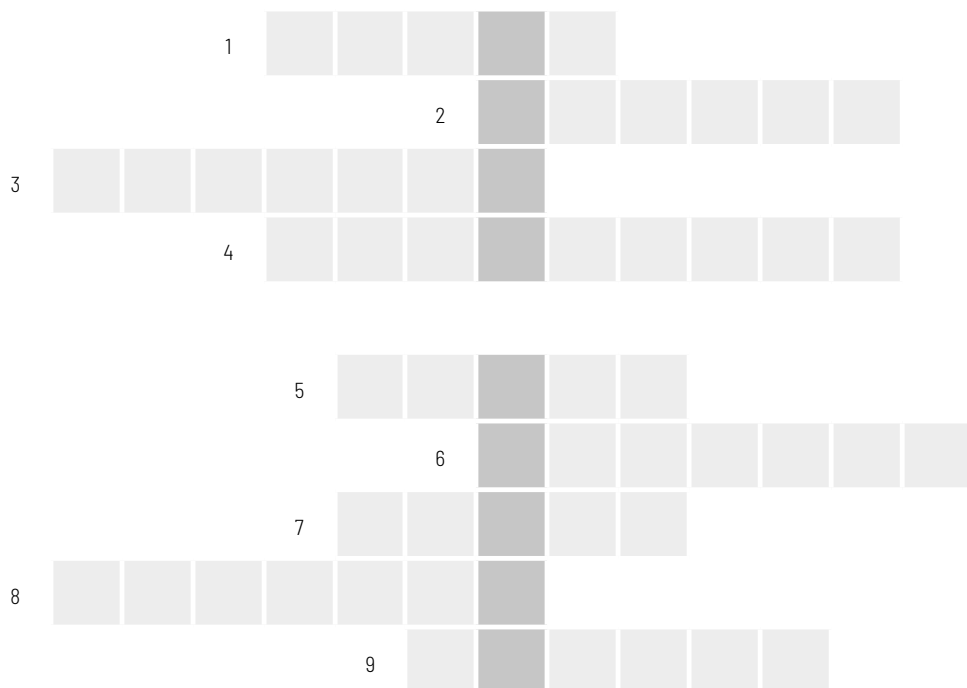
Když maličkého Ježíška v chrámu vzal do rukou starý Simeon, rozpoznal v něm slíbeného Spasitele. Jeho radost dává vytrysknout krásnému chvalo zpěvu, který je dodnes součástí liturgie denní modlitby církve, tzv. hodinek. Každý večer v kompletáři, poslední denní modlitbě, se celá církev modlí Simeonova slova, resp. skrze ně vzdává Bohu chválu. Začíná takto: „Nyní, Pane, můžeš propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť mé oči uviděly...”

Co Simeonovy oči zahlédly? To najdete v tajence dnešní hádanky. Tak ahoj přistě!

Blanka

LEGENDA:

1. Jaký dar (pevného skupenství) nesli Tři králové - mágové malému Ježíškovi?
2. Odkud tato trojice přišla (zeměpisně)? Z ...
3. Jaký další dar donesli?
4. Jak se jmenovalo město, kde se Ježíš jako dvanáctiletý ztratil?
5. Kam Maria uložila Maria novorozeného Ježíška? Do ...
6. Kdo se přišel poklonit Ježíškovi jako první?
7. Kde Maria s Josefem nakonec našli ztraceného Ježíše?
8. Jméno krále, který nechal ze strachu povraždit chlapečky do dvou let.
9. Jak se ještě jinak říká oněm třem králům?

Setkání

- Každou středu v 19 hod pokračují ve farním sále u sv. Františka pravidelná setkání Život z víry. Jsou otevřená každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Probíráme zajímavé téma - starozákonní Píseň písní. Srdečně zve jáhen Pavel Urban
- Setkání společenství Hnutí fokoláre - 2.1.2023 od 19.15 v KCMT. Slovo života na leden: „Učte se jednat dobře, hledejte spravedlnost.“ (Iz 1,17) Jana a Viktor Friedovi - tel. 731625 949
- Páteční dopolední setkávání - v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté se nabízí možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami, přijďte potkat nové lidi, podělit se o své radosti i starosti a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi
- Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V lednu se sejdem 4., 11., 18. a 25. 1. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

- **Evangelium na každý den 2023, Paulínky**

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2023 připravil P. Karel Moravec. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí ani odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

- **Kadas Mana – pět rozhovorů o Bohu mimo kostely, Cesta**

Bývalý vězeň. Sprejer. Ten, který nevěděl, zda chce být knězem, či manželem. Ta, která byla závislá na přijetí druhých. Ten, který se rozvedl nedlouho po svatbě. A přece dnes vstupují do života mnoha lidí a svým jedi-

nečným způsobem vnášejí Boha do veřejného prostoru: v hospodě, u kadeřníka, skrze graffiti pod mostem, hlas z rádia nebo otcovskou péčí o ty nejzanedbanější.

Řeč je o Zdeňku Papouškoví, Janu Špillarovi, Timovi, Lucii Endlicherové a Matěji Novém. Pětici hostů si autoři podcastu Bez filtru pozvali proto, aby zjistili, co jmenované vede k tomu, tvořit ve svých životech neobyčejné věci.

Odpovědi jsou rozhovory o jejich nevšedním vztahu k Bohu, který se nevejde mezi chrámové zdi a prorůstá jimi do veřejného prostoru jako tráva asfaltem, jak říká TIMO skrze jednu ze svých básní. Nečekejte však, že se dočtete o tom, že s Bohem lze všechno překonat a že kdo se víc modlí, dělá méně chyb. Sdělení této knihy je, že důvěrný vztah s Bohem je pro všechny a že každý z nás dostal pozvání učinit ho jedinečným. Duchovní povolání totiž není jen zsvěcený nebo řeholní život. Duchovní povolání je každý život.

Kadas mana la kréla sata se sekalámánia sála de karpalá sista kvera mar karvere... (Zdeněk Papoušek, modlitba jazyky při přípravě rozhovoru)

Autoři knihy jsou přátelé a bývalí kolegové z Radia Proglas, kteří společně více než dva roky tvořili pořad Na dřeň. Teď na svoji práci navazují podcastem Bez filtru.

Chtějí otevírat témata, která cítí jako opomíjená nebo vyloučená z veřejného prostoru, především z církve. Snaží se rozvířít diskuzi a obrousit hrany vyhraněných. Za svou práci dostali Novinářskou cenu od Nadačního fondu nezávislé žurnalistiky a Cenu Vládního výboru pro osoby se zdravotním postižením.

Více na www.bezfiltrupodcast.cz.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za vychovatele

Modleme se za vychovatele, aby byli věrohodnými svědky tím, že učí bratrství a ne soupeření a pomáhají zejména těm nejzranitelnějším mladým lidem.

Národní úmysl: Za volbu prezidenta

Modleme se, aby budoucí prezident České republiky přispíval ke svornosti lidí a prosperitě naší země.

FCHODOVINY
Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov
2023 / ročník 22

Redakce: Blanka Pitřincová (ved. redakce), Katka Friedová (rozhovory), Jakub Šilhavý (grafika), Anna Procházková a spol. (fotografie) | Za obsah odpovídá: P. Michael Špilar
Tisk: M. Tlamicha, TLAMA design | Náklady na 1 výtisk 14 Kč
Archiv čísel: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Aktuální pořad bohoslužeb

kostel sv. Františka kaple sv. Matky Terezy

Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

- Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Míličovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.
- Jedna nedělení bohoslužba je přenášena na farním kanále youtube.com/kcmtpraha.

P. Michael Špilar (farář)

Farní kancelář (fara – Na Sádce)

Karina Juráková (ředitelka KCMT)

Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT

Pavel Urban (trvalý jáhen)

Ladislav Staněk (trvalý jáhen)

Václav Šebek (pastorační asistent)

Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)

Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)

Petr Fried (pracovník KCMT)

Charita – Eva Černá (ředitelka)

Charita – pečovatelská služba

Café Terezie
Otevírací doba

- pondělí 15.30–21.30
- úterý 15.30–21.30
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Ve dnech 1. a 2. 1. je kavárna zavřená.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

272 934 261, 603 151 265

272 934 261

731 625 970

242 485 826

272 911 264

724 112 799

242 485 830, 734 547 021

-

733 770 847

-

272 322 569, 242 485 823

737 948 638, 272 941 972

farar@kcmt.cz

farar@kcmt.cz

kancelar@kcmt.cz

kancelar@kcmt.cz

-

stanek@kcmt.cz

spravce@kcmt.cz

info@kskpaha.org

hamalova@kcmt.cz

fried@kcmt.cz

kancelar@charitapraha4.cz

socialnisluzby@charitapraha4.cz

LEDEN

v naší farnosti

Datum	Čas	Akce
6. 1.	19.00	Česká mše vánoční Jana Jakuba Ryby – koncertní provedení (KCMT). Výtěžek koncertu bude věnován na Tříkrálovou sbírku Charity
12. 1.	19.00	Zastavení u Matky Terezy tentokrát s novinářem Patrikem Bangou, v rozhovoru s Tomášem Mančalem (KCMT).
13. 1.	19.00	Farní ples. Možnost zakoupení vstupenek v kanceláři KCMT.
15. 1.	15.00 -18.00	Tančírna s kapelou Hvězdný prach (KCMT).
25. 1.	19.00	Hudební kavárna. K posezení a poslechu hraje Swing Melody quartet. Vstupné 80 Kč (KCMT).

- Od 9. 1. **Manželské večery** – osm setkání s večerí pro manželské páry. Možnost strávit spolu pěkný čas a pohovořit o věcech, které by nás v běhu života nenapadly. Více info na kcmt.cz
- **Jarní kurzy keramiky s Jakubem Othem.** Začínáme 8. a 9. února. Děti ve čtvrtek od 16.45, dospělí ve středu nebo čtvrtek od 18. 30. Přihlášení na keramista.cz, tel.: 737 926 633.
- **Cvičení nejen pro seniory** – pondělí 9.15-10.15 a 10.30-11.30 s fyzioterapeutkou Erikou Tremlovou. Cena 90 Kč nebo permanentka na 5 vstupů za 400 Kč.
- **Dětská schola** – zkouška každou 1. neděli v měsíci od 8.30
- **Výuka náboženství** rozdělena dle věku. Přihlašování na kcmt.cz přes formulář.